

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2474/2020
04.11.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Гордана Булатовић, адвокат из ..., против туженог „Путеви“ АД Ужице, чији је пуномоћник др Љубиша Павловић, адвокат из ..., ради исплате зараде, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2201/17 од 04.05.2018. године, са допунским решењем Гж1 2201/17 од 01.04.2019. године, исправљено решењем Гж1 2201/17 од 10.03.2020. године, у седници већа одржаној дана 04.11.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2201/17 од 04.05.2018. године, са допунским решењем Гж1 2201/17 од 01.04.2019. године и решењем о исправци истог Гж1 2201/17 од 10.03.2020. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ужицу П1 890/15 од 10.04.2017. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име неисплаћеног дела зараде за период од 01.09.2012. године до 31.08.2015. године исплати укупан износ од 1.263.901,34 динара са законском затезном каматом на појединачне месечне износе наведене у том ставу. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова поступка плати износ од 176.664,51 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2201/17 од 04.05.2018. године, преиначена је пресуда Основног суда у Ужицу П1 890/15 од 10.04.2017. године, исправљена решењем истог суда под истим бројем од 18.05.2017. године у ставу првом изреке и ставу другом изреке у обавезујућем делу, тако што је одбијен као неоснован

тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се тужени обавезе да му на име неисплаћеног дела зараде за период од 01.09.2012. године до 31.08.2015. године исплати укупно износ од 1.263.901,34 динара са законском затезном каматом на појединачним месечним износима наведеним у ставу другом изреке. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 22.500,00 динара.

Допунским решењем Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2201/17 од 01.04.2019. године обавезан је тужени да тужиоцу поред трошкова досуђених ставом другим изреке пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2201/17 од 04.05.2018. године на име парничних трошкова исплати и износ од још 22.500,00 динара.

Решењем Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2201/17 од 10.03.2020. године исправљено је напред наведено допунско решење, тако што у петом реду увода решења после речи „одлучујући о предлогу“ уместо речи „тужиоца“ треба да стоји „туженог“, као и у изреци после речи „обавезује се“ уместо речи „тужени „Путеви“ АД Ужице да тужиоцу АА“, треба да стоји „тужилац АА да туженом „Путеви“ АД Ужице“, а у осталом делу решење остаје неизмењено.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, на основу члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Србије“ број 72/11...55/14) па је нашао да ревизија није основана.

Тужени је дао одговор на ревизију тужиоца у коме је оспорио основаност ревизијских навода.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности. Других битних повреда одредаба парничног поступка из наведене законске одредбе, која би могла представљати основ за уважавање ревизије тужиоца, нема.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је у радном односу код туженог на неодређено време на пословима Обрачун и исплата зараде тужиоцу вршена је применом коефицијента од 2,60. Вештачењем од стране вештака економско-финансијске струке утврђено је да је тужиоцу у периоду од 01.09.2012. године до 31.08.2015. године тужени исплаћивао зараду која није била обрачуната у складу са одредбама Посебног колективног уговора за грађевинарство и индустрију грађевинског материјала Србија, нити са Посебним колективним уговором за делатност путне привреде РС (којима је цена рада за најједноставнији посао била утврђена у висини минималне цене рада (минималне зараде) коју прописује Социјално – економски савет) као ни у складу са Законом о раду. Према налазу и мишљењу вештака економско-финансијске струке тужени је зараду у утуженом периоду обрачунавао тако што је основну зараду за најједноставнији посао у фиксном износу од 10.985,00 динара (обрачуната за месец са просечних 174 часа рада) множио коефицијентом посла који је у обрачунима зарада за тужиоца за утужене месеце износио 2,60. Тужилац не поседује уговор о раду у односу на утужени период који садржи

коэффициент и друге елементе за обрачун зараде. Према Одлуци директора туженог број .. од 05.04.2010. године (која није примењивана) најмањи коэффициент за обрачун зараде износио је 1,8 и према том коэффициенту бруто зарада за најједноставнији посао износи 19.773,00 динара. У периоду од 01.09.2012. године до 31.08.2015. године укупна месечна зарада која је исплаћивана тужиоцу садржала је основну зараду, накнаду зараде, увећану зараду, накнаду за исхрану у току рада и регрес за годишњи одмор и иста је била већа од прописане минималне зараде. У периоду у коме нису код туженог били на снази напред наведени колективни уговори, тачније од 23.09.2014. године до 22.01.2015. године, вештак је обрачун зараде вршио применом одредаба Закона о раду, применом основице коју чини минимална зарада која је множена са коэффициентом у висини од 2,60 (према обрачуну зарада).

Код тако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је усвојио тужбени захтев тужиоца и обавезао туженог да тужиоцу исплати разлику између исплаћене и припадајуће зараде за тражени период по основу члана 52. Посебног колективног уговора за грађевинарство и индустрију грађевинског материјала („Службени гласник Републике Србије“ број 15/12) који је био у примени од 29.03.2014. године, члана 34. Посебног колективног уговора за делатност путне привреде („Службени гласник Републике Србије“ број 3/15) који се примењивао од 22.01.2015. године и Закона о раду. По оцени првостепеног суда тужени је у спорном периоду исплату зараде тужиоцу вршио одређивањем мање цене рада од цене рада која би му припала према наведеним посебним колективним уговорима, па су самим тим исплате које зависе од основне зараде вршене у мањим износима од припадајућих.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев тужиоца закључујући да је првостепени суд на основу правилно и поступно утврђеног чињеничног стања погрешно применио материјално право одлучујући као у изреци.

По оцени Врховног касационог суда, правилно је у побијаној другостепеној пресуди примењено материјално право када је првостепена пресуда преиначена и одбијен тужбени захтев тужиоца.

Другостепени суд је правилно оценио да коэффициент у висини од 2,60, чију примену тужилац тражи приликом обрачуна разлике зараде није коэффициент који му припада према наведеним колективним уговорима за послове које је обављао у утуженом периоду (...), сходно стручној спреми сложености и одговорности, због чега не постоји основ да се тужиоцу исплати разлика зараде обрачуната комбинацијом елемената утврђених одлукама туженог и наведених колективних уговора, односно тужилац неосновано потражује разлику зараде применом коефицијента у висини од 2,60 садржаног у обрачуну зарада – исплатном листићу за утужене месеце и основице коју чини минимална зарада прописана наведеним колективним уговорима. То из разлога што је наведени коэффициент напред наведеним посебним колективним уговорима прописан за запослене који поседују високо образовање – факултет (VII степен) и руководећи положај, а радно место тужиоца – ... захтева нижи степен стручне спреме од наведеног. Правилан је став другостепеног суда да у недостатку уговора о раду којим се утврђују елементи за

обрачун зараде, исплатни листови за утужене месеце нису акти на основу којих се, према Закону о раду утврђују права и обавезе по основу рада.

Са изнетих разлога неосновани су ревизијски наводи о погршеној примени материјалног права од стране другостепеног суда.

Како се ни осталим наводима ревизије не доводи у сумњу законитост и правилност побијане првостепене пресуде, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци на основу члана 414. став 1. ЗПП.

Захтев туженог за накнаду трошкова одговора на ревизију је одбијен као неоснован, јер се не ради о трошковима потребним за вођење ове парнице у смислу члана 154. став 1. ЗПП, па је одлучено као у изреци.

**Председник већа-судија,
Слађана Накић Момировић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**